

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **P. P.**
bytem X

zast. advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019, č. j. KUJI 31365/2019, sp. zn. OOSČ 323/2019 OOSC/82,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019, č. j. KUJI 31365/2019, sp. zn. OOSČ 323/2019 OOSC/82 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Třebíč, odboru správních činností, ze dne 15. 2. 2018, č. j. OSČ-PŘ-657/2018-6/Tu (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 30. 10. 2018 v 9.38 hod. při řízení blíže specifikovaného motorového vozidla na pozemní komunikaci na silnici I. třídy č. 23 (u Music & Moto Bar Cihelna), ve směru jízdy k obci Vladislav, v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost upravená svislou dopravní značkou B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ na 70 km/h, překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 50 km/h, neboť mu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, který byl ustanoven na souřadnicích 49°12'54.851" 15°56'06.726"E, naměřena rychlost jízdy 124 km/h, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 120 km/h. Za spáchání přestupku, jímž došlo k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, byl žalobci uložen trest pokuty ve výši 5 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců; dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul podstatný obsah správního spisu a uvedl, že prvostupňové rozhodnutí přezkoumal podle § 98 správního řádu a odvolání žalobce neshledal důvodným. Konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn spolehlivě a má oporu v podkladech rozhodnutí, prvostupňové rozhodnutí má všechny náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu.
4. K odvolacím námitkám žalobce žalovaný uvedl, že osoba přestupce byla zjištěna spolehlivě. Policejní hlídka měla od změření rychlosti až do zastavení vozidlo, které žalobce řídil, ve vizuálním kontaktu. Po zastavení vozidla byl žalobce ztotožněn, záměna osoby řidiče je tedy nereálná. K námitce týkající se materiálního aspektu přestupku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že překročením nejvyšší dovolené rychlosti došlo k ohrožení chráněného zájmu na bezpečnosti a ochraně zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích, což dále rozvedl. Žalovaný neshledal pochybení ani v úvahách o trestu ani pochybení procesního charakteru.

II. Žaloba

5. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V žalobě namítal, že stav věci byl nedostatečně zjištěn, došlo k porušení jeho práva na obhajobu a nebylo užito důkazních prostředků naléhavě potřebných ke zjištění skutkového stavu věci. Podle žalobce je popis místa spáchání přestupku nedostačující, mělo být provedeno jím navrhované místní šetření. Uvedl, že místo není jakýmkoli způsobem upřesněno v žádné části napadeného rozhodnutí a je proto otázkou, zda bylo řádně a přesně zjištěno v řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobce

rovněž tvrdí, že nad vozidlem nebyla po celou dobu dohledová kontrola a není tak vyloučeno spáchání přestupku jinou osobou.

6. Dále žalobce namítl, že nebyla prokázána materiální stránka přestupku, tj. že by svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Pokud žalovaný uvádí, že naplnění materiálních znaků přestupku spočívá v porušení pravidel silničního provozu, kdy je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu, tato formulace jde podle žalobce proti smyslu a logice chápání materiálního a formálního znaku přestupku, neboť se jí stírá rozdíl mezi těmito znaky. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, z něhož je zjevné, že nelze naplnění materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by muselo dojít k přesnému zjištění místa spáchání přestupkového jednání.
7. V místě, kde měl být přestupek spáchán, se jedná o rovný přehledný úsek komunikace. Vzniká tak pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob, pokud naměřená rychlost v místě mimo zástavbu a na přehledném rovném úseku není zjevně nepřiměřenou. Podle žalobce provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí než je maximální povolená rychlost bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla. Pokud tedy žalobce po formální stránce přestupek spáchal, nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil; k naplnění materiálního znaku přestupku tedy nedošlo. Smyslem pravidel je stanovit takové podmínky v provozu na pozemních komunikacích, kdy bude minimalizováno ohrožení ostatních účastníků provozu, což musí být dokonce zájmem principiálně vyšším, než jen dodržení pravidel.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že místo spáchání přestupku bylo vymezeno jednak přesným určením předmětné komunikace, kde k přestupku došlo, směrem jízdy, bližší identifikací samotného místa a zejména souřadnicemi GPS, na kterých byl radarový rychloměr ustaven. Nezaměnitelné je jak místo spáchání přestupku, tak vozidlo žalobce na snímku, jakož i osoba přestupce, v níž byl po zastavení vozidla ztotožněn právě žalobce.
9. K námitce týkající se materiálního znaku přestupku žalovaný nad rámec napadeného rozhodnutí uvedl, že i pokud by provoz zrovna odpovídal možnosti jet vyšší než nejvyšší dovolenou rychlostí, není směrodatné, zda zrovna došlo ke konkrétnímu ohrožení jiných účastníků silničního provozu či nikoli. Pro minimalizaci nebezpečí byla rychlost jízdy v daném úseku komunikace snížena z 90 km/h na 70 km/h, což svědčí o reálnosti nebezpečí. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 50 km/h není bagatelní a lze ji jednoznačně označit za ohrožující, neboť v takové rychlosti nemůže řidič adekvátně reagovat na všechny situace, které mohou v silničním provozu nastat.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

10. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku, společně s úředním záznamem ze dne 30. 10. 2018, ověřovacím listem č. 057/18 silničního radarového rychloměru RAMER10 C s platností osvědčení do 5. 3. 2019, záznamem o přestupku, evidenční kartou řidiče a fotodokumentací. Následně správní orgán prvního stupně vydal příkaz ze dne 15. 11. 2018, proti němuž žalobce prostřednictvím svého právního zástupce podal včasný odpor. Žalobci bylo následně dne 14. 1. 2019 doručeno vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Poté bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí bylo postoupeno společně se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (s tímto postupem účastníci řízení výslovně souhlasili).

12. Žaloba není důvodná.
13. Předně je třeba uvést, že na podkladě spisové dokumentace nelze mít pochybnosti o tom, na jakém místě byl přestupek spáchán a že tento přestupek spáchal žalobce jakožto řidič vozidla, jemuž bylo naměřeno překročení nejvyšší povolené rychlosti. Skutečnost, zda je místo spáchání přestupku vymezeno ve výroku rozhodnutí o přestupku dostatečně konkrétně, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016 – 35). V této věci bylo místo spáchání přestupku vymezeno typem a číslem pozemní komunikace (silnice I. třídy č. 23), včetně konkrétního objektu v blízkosti (u Music & Moto Bar Cihelna), směrem jízdy vozidla (k obci Vratislav) a zejména přesným uvedením GPS souřadnic pro umístění silničního radarového rychloměru, jímž byla rychlost jízdy vozidla měřena.
14. Provedení místního šetření žalobce v průběhu správního řízení nenavrhoval, a i kdyby tomu tak bylo, provedení takového důkazu by bylo při bezpečném určení konkrétního místa spáchání přestupku zcela nadbytečné, jelikož žalobce ani nezpochybňoval jednotlivé orientační body, jimiž bylo místo spáchání přestupku konkretizováno. Rovněž není pravdou, že by místo spáchání přestupku nebylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, neboť je ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím vymezeno v části odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž je skutek rekapitulován.

15. Na snímku vozidla ze záznamu o přestupku je jasně čitelná registrační značka vozidla, součástí správního spisu je též fotografie tohoto vozidla, na níž je zachycen i vedle něj stojící žalobce, jakož i fotografie osobních dokladů žalobce a dokladů k vozidlu. V úředním záznamu Policie ČR ke spáchání přestupku se uvádí, že policejní hlídka měla od změření rychlosti vozidla až do jeho zastavení vozidlo ve vizuálním kontaktu (tj. na dohled), žalobce s přestupkem souhlasil, nicméně z důvodu, že jej nebylo možné řešit v blokovém řízení, mu bylo sděleno, že přestupek bude oznámen správnímu orgánu. Žalobce ani netvrdil, že by vozidlo neřídil, resp. že by jej řídila jiná osoba. Tvzení žalobce, že není vyloučeno spáchání přestupku jinou osobou, je proto zcela nepodložené, nemá oporu v podkladech správního spisu a není tedy dána žádná rozumná pochybnost o tom, že by vozidlo řídil právě žalobce.
16. K obecnému tvrzení, že bylo porušeno jeho právo na obhajobu, soud uvádí, že k takový závěr z provedeného správního řízení neplyne. Žalobce měl dostatečný prostor k tomu, aby se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřil a uvedl vše, co považoval potřebné na svoji obhajobu. Pokud žalobce ke svým tvrzením v odvolání nenavrhoval žádné důkazní prostředky, neměl správní orgán ani důvod k úvahám, že by snad mělo dojít k doplnění zjištěného skutkového stavu, pokud ten považoval za zjištěný dostatečně. S tímto závěrem se krajský soud ztotožnil, neboť byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS).
17. Žalobce dále zpochybňoval naplnění materiálního znaku přestupku. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je přestupkem *společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*. Vedle naplnění formálních znaků přestupku tedy musí být naplněn též znak společenské škodlivosti takového jednání. Ten však nemusí nutně spočívat pouze v tom, že dojde ke konkrétnímu reálnému ohrožení společenského zájmu (tj. zde zájmu na bezpečnosti silničního provozu, resp. ochraně jeho účastníků), postačí i potencionální ohrožení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23).
18. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal rizika plynoucí z překročení nejvyšší povolené rychlosti o 50 km/h, jak tomu bylo v případě odvolatele (horší ovladatelnost vozidla znesnadňující bezpečnou reakci na situace, které mohou v provozu nastat, potenciálně vážné zdravotní následky při možném střetu s jinými účastníky silničního provozu, nehledě na škody na majetku). Jak dále vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, ani případné bagatelní překročení nejvyšší dovolené rychlosti samo o sobě nepostačuje pro závěr o tom, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (viz rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, na nějž odkazoval též žalobce); v takovém případě by měl správní orgán podrobně uvážit, zda byla naplněna společenská škodlivost přestupkového jednání.

19. V případě nyní posuzovaném se však o bagatelní či zanedbatelné překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně nejednalo, a proto bylo možné vyjít z obecného předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje též jeho materiální znak, neboť porušuje, resp. ohrožuje veřejný zájem na bezpečnosti silničního provozu. K okolnostem jednání, jímž došlo k naplnění formálních znaků přestupku v posuzované věci (tj. překročení nejvyšší povolené rychlosti o 50 km/h), nejsou přidruženy okolnosti, které by vylučovaly, že by přestupkovým jednáním byl zákonem chráněný zájem ohrožen. Za situace, kdy došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti ve zcela podstatné výši totiž nelze považovat žalobcem tvrzené skutečnosti, že se jednalo o rovný přehledný úsek komunikace mimo zástavbu, resp. že překročení nejvyšší povolené rychlosti dle žalobce aktuální provoz umožňoval, za výjimečné okolnosti, které by mohly vést k závěru o nenaplnění materiálního znaku přestupku.
20. Krajský soud tedy nemá stejně jako žalovaný pochybnosti o tom, že k naplnění společenské škodlivosti přestupku žalobce došlo. O možných důsledcích překročení nejvyšší povolené rychlosti (nadto ve významném rozsahu), jak je popsal žalovaný v napadeném rozhodnutí, nemá soud pochyb. Jakkoli je jisté smyslem pravidel stanovit takové podmínky provozu na pozemních komunikacích, aby docházelo k minimalizaci ohrožení ostatních účastníků provozu, tyto podmínky (tj. pravidla silničního provozu) stanoví zákonodárce na podkladě společenského konsenzu; nelze tedy přisvědčit názoru, že by tato pravidla mohla být jednotlivými řidiči případně jakkoli modifikována dle aktuální situace v provozu. Přestupkové jednání žalobce k minimalizaci ohrožení ostatních účastníků silničního provozu nesměřovalo, právě naopak.

VI. Závěr a náklady řízení

21. Soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).
23. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 A, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 18. listopadu 2021

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.